

[Rasting.]

de er ligeledes et vigtigt led i den almindelige samfundsøkonomi og går ind under disse synspunkter.

Ser man nu tilbage på aktieselskabernes nyere historie, må man vel indrømme, at der fra tid til anden har været misbrug, som har foranlediget indgriben fra lovgivningsmagtens side. Men samtidig må det dog erkendes, at aktieselskabsformen i det store og hele ikke blot har været uundværlig, men på upåklagelig måde har løst den økonomiske opgave at virke som faktor i samfundssystemet, således som jeg her har fremhævet. Derfor bør man også, når man vil reformere på dette punkt, tænke på den positive og fortjenstfulde indsats, som denne selskabsform har øvet og stadig øver i samfundsøkonomien. Det må derfor være et hovedsynspunkt ved bedømmelsen af det foreliggende lovforslag, om der på de af forslaget omfattede områder har vist sig misbrug, om der er nogen påviselig konkret motiveret trang til at bryde med de hidtil gældende regler.

Hvis man nu ser på lovforslaget ud fra dette synspunkt og betragter f. eks. dets regel om en almindelig pligt for aktieselskaber til at offentliggøre deres regnskaber, så mener jeg ikke der foreligger konkrete realiteter, som motiverer en sådan regel. I bemærkningerne til lovforslaget siges kun, at den, der begrænser sit økonomiske ansvar til den indskudte aktiekapital, må finde sig i, at offentligheden følger hans selskabs økonomiske resultater. Hidtil har reglen jo været den, at hvis selskabets aktier alle lyder på navn og antallet af aktionærer ikke overstiger 10, må regnskabet ikke gøres offentlig tilgængeligt, såfremt selskabet har taget forbehold derimod. Det er denne regel, man ønsker slettet. Nu er der ingen tvivl om, at et selskabs aktionærer altid har krav på at se selskabets regnskab; det er mere tvivlsomt, om man af hensyn til selskabets kreditorer kan indføre nogen offentliggørelsespligt.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden

på, at professor Sindballe i sin „Dansk Selskabsret“, der angår aktieselskaber, indgående går ind på dette spørgsmål og undersøger, hvorvidt der af hensyn til et aktieselskabs kreditorer eller kreditgivere er grund til at indføre offentliggørelsespligt, og professor Sindballe kommer til den konklusion, at et sådant hensyn er der ikke; han er nærmest imod at antage, at hensynet til et aktieselskabs kreditorer eller kreditgivere kan bruges som afgørende argument for en almindelig offentliggørelsespligt. Og med hensyn til de aktieselskaber, som kan tage forbehold om, at deres regnskab ikke skal offentliggøres, siger han udtrykkeligt — hvis jeg må citere ganske kort —:

„Her vil det være faktisk muligt at udelukke personer uden for aktionærernes kreds fra kundskab om regnskabet. Derfor vil der her være en virkelig interesse i at modsætte sig offentliggørelsespligt.“
Det hedder videre:

„Antages det, at offentliggørelsespligt ikke kan begrundes alene ved den betragtning, at kreditorerne bør have adgang til regnskabet, er denne undtagelse forsvarelig, thi hensynet til aktiehandelen gør sig ikke gældende ved de pågældende selskaber.“

Jeg lægger megen vægt på denne indgående analyse fra en i høj grad sagkyndig forfatter vedrørende dette forhold. Man kan tilføje, at der også er andre hensyn, der peger i samme retning. Det kan være til stor skade for et aktieselskab ligesom for interessentskaber og enkeltmandsfirmar, hvis konkurrenter og andre kan kontrollere netto- og bruttoavance, omsætningen, lagerets størrelse, vekselporteføljer o. s. v., o. s. v.

Men rent bortset fra sådanne juridisk-økonomiske betragtninger vil jeg gerne gøre en almenmenneskelig betragtning gældende. Jeg kender adskillige mennesker — jeg kan her næsten tale om en mennesketype eller måske flere mennesketyper — som er fuldt ud hæderlige, og som gerne vil investere deres penge i dansk erhvervsliv og danske